

Όχι στο όνομά μας

του Γιώργου Καρατέγου

Ψάχνοντας σήμερα τη ντουλάπα του, ο Χ βρήκε στο κάτω συρτάρι μια παλιά ημικουρελιάσμενη μπλούζα. Τη φόραγε πολύ, λίγα χρόνια πριν, την είχε λιώσει. Είχε περπατήσει με αυτή χιλιόμετρα, σε ότι πορεία μπορείς να φανταστείς, στη πόλη και στο βουνό, σε μικρές και μεγάλες συγκεντρώσεις εκατοντάδων χιλιάδων, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Κάποτε αυτή η μπλούζα ήταν ένα με το δέρμα του. Και ακόμη περισσότερο, με ότι βρισκόταν κάτω από αυτό. Ήταν ενδυμασία αγώνα, και για κάποιους, σύμβολο αξιοπρέπειας.

Σκέφτηκε να τη φορέσει, μετά απο τόσο καιρό που είχε να το κάνει. Προσπάθησε να τη βάλει, αλλά ξάφνου ενα μανίκι σκάλωσε στο χέρι του. Δοκίμασε αλλιώς, αλλά τώρα η μπλούζα δε περνούσε απο το κεφάλι του. Παραξενεμένος ο Χ, προσπάθησε ξανά και ξανά αλλά δεν κατάφερε να βάλει την παλιά αγαπημένη του μπλούζα.

"Τι διαολο, αφού δεν έχω πάρει κιλό τόσα χρόνια!" φώναξε, αλλά η μπλούζα δεν του έκανε το χατήρι.

Τότε ο Χ θύμωσε και χωρίς να καταλαβαίνει γιατί δεν τα κατάφερνε, είπε από μέσα του "Δε γαμιέται, ούτως ή άλλως διαλυμένη ήταν" και την ξαναέχωσε εκεί που τη βρήκε. Πήρε από τη ντουλάπα το καινούργιο του πουκάμισο και το φόρεσε και καθώς σκεφτόταν ότι δείχνει ωραίος μέσα σε αυτό, κατάλαβε, ότι μάλλον το πουκάμισο, ήταν πιο προβλεπόμενο, καθώς όλο και περισσότεροι σκάνε έτσι στα γραφεία του κόμματος.

Η μπλούζα έγραφε "JUMP ALL BORDERS" και ο Χ εκείνη τη στιγμή δεν το είχε συνειδητοποιήσει: Κάποιες γνώμες δεν είναι σαν τα πουκάμισα, δεν τις αλλάζεις. Τις κρατάς και τις φόρας για πάντα.

Το μήνυμα τους δεν αλλάζει. Αν δεν σου κάνουν πια, είναι γιατί άλλαξες εσύ.